

но неудобство – както при възприемането на още множество натрапени явления от комунистическата епоха.

Но анотациите имат свойството да „оголват“ стиловите особености на представяната творба. Колкото по-добросъвестно са направени, толкова по-непосредствено са представени в тях, в концентриран вид, отчитателните им черти. В случая: фалшът и спекулативността. Цитираната анотация е максимално съдържана. Но този филм, реализиран от уважавани и днес кинематографисти (режисьор Борислав Шаралиев, сценаристи Христо Ганев и асистент-режисьор самият Рангел Вълчанов), очевидно е типично произведение на идеализацията, на представянето на желаната действителност за реална. Ждановската естетика е поразила с фалшивото си мислене с унищожителна сила и нашето изкуство от тези десетилетия – особено що се отнася до такъв важен за властта пропаганден, канонизиращ биографичен филм. Налаганите схеми са особено зрими, когато са наложени върху изображения на миналото. Без да се впускаме в избледнелите спомени в анализ, ще открием „неточностите“ дори самите в кратката анотация... Изброявам... Всички съкурсанти на Вапцаров нямали биха могли да бъдат съвместно развълнувани от подпалването на Райхстага и от последвалия процес, защото Вапцаров получава дипломата си от Морското машинно училище на 16 юни 1932 г., а процесът в Лайпциг започва на 21 септември 1933 г. Вапцаров не е обикновен „огняр“ в тази твърде необикновена фабрика в Кочериново – Бараково – той принадлежи към техническия състав (съпругата му Бойка Вапцарова употребява названието „машинист“) и често участва в най-различни мероприятия заедно с ръководния персонал на предприятието. През май 1936 г. Вапцаров е уволнен от книжната фабрика в Кочериново не толкова заради „революционните си възгледи“, а е всред другите техници и огняри, уволнен след голямата злополука в предприятието (Вапцаров е трябвало да бъде на смяна при станалата експлозия, но го е замествал колега; месеци преди това във фабриката избухва пожар, готви се ликвидацията ѝ, но синдикалните протести я спасяват). През 1937 г. поетът печели със стихотворението си „Романтика“ конкурс не на Съюза на българските писатели, а на сп. „Летец“. (Както е известно, за съжаление Съюзът на българските писатели като цяло не е „припознал“ за поет огняроинтелигента). През 1938 г. в. „Заря“ съвсем не е официоз. Напротив, това е легално издание на поезията на българските писатели. Тук печата често Тодор Павлов; публикува стихотворенията и самият Вапцаров. Стихосбирката „Моторни песни“ излиза съвсем легално, тя е дори надлежно цензурирана. България, слава Богу, не „влиза“ в първата фаза на войната – нейният международен статут по това време